

SAUDOS  
KADRO IR  
TELEVIZIJOS  
REKLAMO  
FONDAS

NR. 8 (104)

# Mūsų bendruomenė:

atmintis ir šiandiena

## Į Lenkiją – bendrauti, švęsti, pažinti

Palмира Motiejūnienė

Birželio pabaigoje grupė Kaišiadorių vyskupijos „Vilties tilto“ narių (iš „Tekmės“ ir Eičiūnų grupių) su vadovėmis Virginija Sutkienė ir Audrone Anušauskiene lankėsi Lenkijoje. Buvo me pakviesti į Krekolės „Lancuch Wzajemności“ (bendruomenės, kuri sėkmingai vykdo įvairius projektus) dešimtmečio šventę. Tai ne pirmą mūsų išvyką pas bičiulius lenkus, o ir jie jau yra svečiavęsi Lietuvoje.



„Vilties tilto“ narys A. Suktus (kairėje) ir Kaišiadorių vyskupijos generalvikaras A. Jurevičius su Krawczykyų bendruomenės pirmininku R. Przytula (centre).

Pakelimi užsukome į buvusią Hitlerio slėptuvę, vadinamą *Isztwa*. Vaikščiojome po vietovę, kuri primena karą ir žmonių kančias. Visa tai – jau istorija.

Vakarėlant pasiekėme Krawczykus. Šioje kaimo sodyboje buvome apsisotę ir anąsyk. Čia vyko mūsų priėmimas, dalyvaujant bendruomenės pirmininkui Ryszard Przytulai, jo pavaduotojams su žmonomis bei daugeliui kitų. Į šią šventę atvyko ir Vokietijos „Frauen helfen Frauen“ organizacijos atstovai su vadove Urszula Feldman. Net Kiwity meras Wiesław Traczuk su žmona Grażyna mus pagerbė savo atvykimu.

Nuoširdūs gerūdožiai svečiams nuolat liepėsi iš šeiminiųjų lūpų. Buvo pagerbti ir vaikliausi bendruomenės žmonės. O vaišingumas ir sveitینگumas! Ir dovanos...

Kitą dieną meras surengė mūsų nuostabų priėmimą. Kiwity merioje. Vaišino kava, arbata, saldumynais, papasakojo apie nuveiktus darbus ir ateities planus, apdovanojo suvenyrais. Maloniai nutekė senjorių lenkių ansamblio dainos, puikūs muzikantai. Apie savo veikią kalbėjo Ursula Feldman ir Virginija Sutkienė. Mes merijai padovanojome istorinę Lietuvos vėlavą.

Įš Kiwity vykstame į Lidzbark



V. Suktienė su A. Jurevičiumi įteikia dovaną Bartoszyccės girininkijos vadovui (centre).

Warmińsko miesta. Meras pasirūpino puikia pramoga mums: gondolomis plaukti Lynos upe. Mero žmona gražina Traczuk paruošė gausybę vaišių kelionei. Plaukėme, vaišinomės, dainavome trijų tautų dainas, grožėjomės aplinka ir buvome laimingi.

Grįžtame prieš srovę ir patraukiamo į Varmijos vyskupų pilį. Einame prie jos menės. Vienoje jų – vertingi įvairių dailininkų paveiksai, kitoje – vyskupų portretai. Išgirstame ir vyskupų pilies istoriją. Šioje pilyje yra gyvenęs Mikalojus Kopernikas, kurį auklėjo, labai mylėjo ir lepio jo dėdė vyskupas Lukas Vagenderdė. Dėdė sūnėną leido į Varšuvos universitetą. 10 metų Mikalojus praleido Italijos universitetuose, kruopščiai studijuodamas tuos dalykus, kurie jį itin domino. Mokslininkas teigė, jog orbitų vi-



Dovanų draugams lenkams buvo įteikta Lietuvos istorinė vėlavą.



Kelionininkus lydėjo gera nuotaika.

duryje – saulė. Jis mirė tą dieną, kai išėjo jo knyga. Kapas neišliko, o knyga pasiekė ir mūsų laikus.

Apžiūrėję pilį, važiuojame į Bartoszyccės girininkijos administracijos pastatą. Girininkija šventė devyniasdešimtmetį ir laukė mūsų visapusškai pasiruošusi. Buvome supažindinti su įstatytais ir krašto istorija, pavaišinti ir apdovanoti, o šventiniam bendravimui mus nuvežė į Bartoszyccės giriną. Nuostabi vieta, puikus sutikimas, vaišės. Veliau prasidėjo neformalus bendravimas. Tikėtina, jog Kaišiadorių miškų urėdija bendraus su savo kolegomis, nes pradžia jau padaryta, o ir patys lenkai to siekia.

Mūsų akiračiui praplėtė išvyką į Basių seserų karmelietišv. vienuolyną Spręcowa. Čia išskaišėme šv. Mišias, iš tolo pabendrauome su vienuolėmis, nes jas nuo lankytojų skiria grotos sienoje. Tiesa, basų nematėme, matyt, tai yra buvę praeityje.

Pačią šventiškiausią išvykos dieną sutikome Krekolėje, kur vyko Devintinių atšaldai. Mums labai pasisekė, kad mūsų delegacijoje buvo Kaišiadorių vyskupijos generalvikaras monsinjoras Algirdas Jurevičius. Jis ne tik puikiai vertėjavo (lenkių, vokietčių, lietuvių kalbomis), bet ir su Krekolės kunigu aukėjo šv. Mišias tiek moterų vienuolyne, tiek atšaldų metu Krekolėje. Žinoma, lenkų kalba.

Gerėjomės ir didžiavomės šiuo jaunu žmogumi, tokiu gabiu ir tokiu talentingu.

Į šią šventę atvyko ir mūsų savivaldybės meras Romualdas Ur-milevičius. Tai dar labiau sustiprino mūsų ryšius su lenkais ir vokiečiais svarbą. Pastebėjome, jog šeimi-

ninkams imponavo mūsų mero paprastumas ir kitos patrauklios jo žmogiškos savybės.

Krekolė garši XV amžiaus bažnyčia. Jos šventoriuje, labai pagarbioje vietoje įsikūrė mūsų padovanotas Rupintojėlis. Jo autorius – tautodailininkas Vidmantas Kapaciūnas.

Po pietų šventė tęsėsi „Krekolindijoje“. Tai bendruomenės pastangomis įrengta vieta, kur vyksta įvairūs renginiai. Susirinko nemažai žiurovų – patraukė vasaros dainų konkursas. Kiekvienas galėjo vertinti dainininkus. Buvo apdovanoti nugalėtojai, labiausiai bendruomenės veikloje pasišlymėję žmonės ir svečių vadovai. Po oficialiosios dailės vyko sportinės varžybos, atrakcionai šokiai, vaišės.

Baigiantis viešnagai – atsisveikinimo vakaras Krawczykuose. Tą šaltą vasaros pavakarę sodybos terasoje ilgal buvo tartasi, kalbėtasi, dalintasi patirtimi, numatytos ir bendros veiklos gairės. O užstralėje vaišintasi, skambėjo dainos. Tirmis kalbomis...

Mes, katšiadoriečiai, lenkų kalba padainavome Adomo Micekvičiaus dainą „Milija – mūsų upelių motutė“. Tai buvo mūsų atsisveikinimo dovana.



Gondolos nešė Lynos upe.



Krekolės bažnyčios šventoriuje pastinka kaišiadoriečių padovanotas Rupintojėlis.